

Човѣкъ е удѣ, отдѣленъ отъ Цѣлото, нищо не може да възприеме и разбере. Щомъ се върне на мѣстото си и започне да функционира правилно, той може вече да възприеме, разбере и приложи любовта. — Може ли умрѣлъ човѣкъ да живѣе? Преди хиляди години още Господъ е запиталъ Иезекиила, единъ отъ еврейскитѣ пророци: „Тѣзи кости могатъ ли да оживѣятъ?“ Пророкътъ отговорилъ: „Господи, Ти знаешъ“. — Ти кажи на тѣзи кости, че могатъ да оживѣятъ. Щомъ казалъ така, коститѣ започнали да се събиратъ на едно мѣсто и да оживяватъ. — Тѣзи кости могатъ ли да се облѣкатъ въ плътъ? — Господи, Ти знаешъ. — Кажи на тѣзи кости, че могатъ да се облѣкатъ. После ще дойде Духътъ, Който ще одухотвори тия кости.

Това е алегория, която има дълбокъ вжтрешенъ смисълъ. Велика наука, велико изкуство е човѣкъ да може правилно да възприема, да разбира и да прилага нѣщата. Мнозина казватъ, че трѣбва да се молятъ на Господа, да имъ даде нѣщо. — Отъ какво се нуждаятъ хората? Всѣки човѣкъ се нуждае отъ хлѣбъ. Синътъ седи и се моли на баща си да му даде хлѣбъ. Бащата е донесълъ цѣла кошница хлѣбъ, а синътъ се моли, иска отъ баща си обяснение, какво нѣщо е хлѣбътъ. Защо трѣбва да се моли, когато хлѣбътъ е предъ него? Той трѣбва да възприеме, т. е. да вземе хлѣба въ ржката си, да го разчупи, да тури едно парче въ устата си и безъ да мисли много, ще разбере, какво нѣщо е хлѣбътъ. Щомъ го опита, той ще възприеме силата му и ще го приложи. А тѣй, да седи предъ хлѣба, да го остави да мухляса и да се вайка, че баща му не е донесълъ туй, отъ което се нуждае, това говори за неразбиране на живота.

Какво щастие можете да очаквате при такова разбирање на живота? Нѣкои казватъ, че като умре човѣкъ, тогава ще бжде щастливъ. — Не, човѣкъ може да бжде щастливъ, само когато оживѣе. Други казватъ, че като се разболѣе, човѣкъ поумнява. — Не, човѣкъ поумнява, когато оздравѣе. Въ смъртѣта, въ болестѣта нѣма никаква философия. Философията на живота седи въ любовта. Който нѣма любовъ въ себе си, той е мъртавъ. Любовта носи животъ, а безлюбието — смъртъ. Който люби и умира, той не се обезличава, той продължава да живѣе и следъ смъртѣта. Като умре, той може да каже: Всичко е свършено вече. Това значи: азъ изплатихъ дълговетѣ си и съмъ свободенъ вече отъ моитѣ кредитори. Който е живѣлъ въ безлюбие, следъ смъртѣта си, той напълно се обезличава. Той не може да каже, че всичко